

মধুবন

“*বেহদৰ বৈৰাগীয়েই প্ৰকৃত ৰাজস্বৰ্গ*”

আজি বাপদাদাই সকলো ৰাজস্বৰ্গৰ দৰবাৰ চাই আছেহঁক। গোটেই কল্পত ৰজাসকলৰ দৰবাৰ অনেকবাৰ বহে কিন্তু এই ৰাজস্বৰ্গসকলৰ দৰবাৰ এই সংগমযুগতহে বহে। ৰজাও আৰু স্বৰ্গও হোৱা। এইটো বিশেষত্ব এই সময়ৰ এই দৰবাৰৰ গায়ন কৰা হৈছে। এফালে ৰাজত্ব অৰ্থাৎ সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী আৰু আনফালে স্বৰ্গ অৰ্থাৎ বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিধাৰী। এফালে সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰৰ নিচা আৰু আনফালে বেহদৰ বৈৰাগ্যৰ অলৌকিক নিচা। যিমানৈ স্বেৰ্ণ ভাগ্য সিমানে স্বেৰ্ণ ত্যাগ। দুয়োটাৰে সন্তুলন। ইয়াক কোৱা হয় ৰাজস্বৰ্গ। এনেকুৱা ৰাজস্বৰ্গ সন্তানসকলৰ সন্তুলন চাই আছিল। এতিয়াই অধিকাৰীবোধৰ নিচা এতিয়াই বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ নিচা – এইটো অভ্যাসত কিমানলৈকে স্থিত হৈ থাকিব পাৰা অৰ্থাৎ দুয়োটা স্থিতিৰ সমান অভ্যাস কিমানলৈকে কৰি আছা? এইটো পৰীক্ষা কৰি আছিল। সকলো সন্তান কৰমানুসৰি অভ্যাসীতো হয়েই। কিন্তু সময় অনুসৰি এই দুটি অভ্যাস আৰু অধিক বঢ়াই যোৱা। বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ অৰ্থই হ’ল - বৈৰাগ্য অৰ্থাৎ একাঘৰীয়া কৰা নহয়, কিন্তু সৰ্বপ্ৰাপ্তি হোৱা সৎত্বও হদৰ (সীমিত) আৰ্ক্ষণে মনক বা বুদ্ধিক যাতে আকষিত নকৰে। বেহদ অৰ্থাৎ মই সম্পূৰ্ণ সম্পন্ন আত্মা পিতাৰ সমান সদায় সকলো কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ ৰাজ্য অধিকাৰী। এই সূক্ষ্ম শক্তিসমূহ মন, বুদ্ধি আৰু সংস্কাৰৰো অধিকাৰী। সংকল্প মাত্ৰও অধীনতা যাতে নাথাকে। ইয়াক কোৱা হয় ৰাজস্বৰ্গ অৰ্থাৎ বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তি। এই পুৰণি দেহ বা দেহৰ পুৰণি সৃষ্টি বা ব্যকতবোধ, বৈভৱবোধ - এই সকলো আৰ্ক্ষণৰ পৰা সদায় সহজে দূৰৈত থাকোঁতা।

যিদৰে বিজ্ঞানৰ (চাইঞচৰ) শক্তিয়ে ধৰণীৰ আৰ্ক্ষণৰ পৰা নিলগত লৈ যায়, সেইদৰে শান্তিৰ (চাইলেঞচৰ) শক্তিয়ে এই সকলো হদৰ আৰ্ক্ষণৰ পৰা দূৰৈত লৈ যায়। ইয়াক কোৱা হয় সম্পূৰ্ণ সম্পন্ন পিতাৰ সমান স্থিতি। তেন্তে এনেকুৱা স্থিতিৰ অভ্যাসী হৈছানে? স্থূল কৰ্মেন্দ্ৰিয় – এয়াতো বহুত স্থূল কথা। কৰ্মেন্দ্ৰিয়জিৎ হোৱা, এয়া তথাপিও সহজ হয়। কিন্তু মন-বুদ্ধি-সংস্কাৰ, এই সূক্ষ্ম শক্তিসমূহৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা - এয়া সূক্ষ্ম অভ্যাস। যি সময়ত যি সংকল্প, যি সংস্কাৰ প্ৰকট (ইমাৰ্জ) কৰিব বিচৰা, সেয়াই সংকল্প, সেয়াই সংস্কাৰ সহজে আপোন কৰি ল’ব পৰা - ইয়াক কোৱা হয় সূক্ষ্ম শক্তিসমূহৰ ওপৰত বিজয় অৰ্থাৎ ৰাজস্বৰ্গ স্থিতি। যিদৰে স্থূল কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহক আদেশ দিয়া যে এইটো কৰা, এইটো নকৰিবা। হাত তললৈ কৰা, ওপৰলৈ কৰা তেতিয়া ওপৰলৈ গুচি যায় নহয় জানো। সেইদৰে সংকল্প আৰু সংস্কাৰ আৰু নিৰ্ণয়শক্তি ‘বুদ্ধি’ এনেকৈয়ে আদেশ অনুসৰি চলক। আত্মা অৰ্থাৎ ৰজা, মনক অৰ্থাৎ সংকল্প শক্তিক আদেশ কৰক যে এতিয়াই একাপ্ৰচিৎত হৈ যোৱা, এটা সংকল্পত স্থিত হৈ যোৱা। তেতিয়া ৰজাৰ আদেশ সেই মুহূৰ্ততে আদেশ দিয়া ধৰণে পালন কৰা - এয়া হ’ল ৰাজ অধিকাৰীৰ লক্ষণ। এনেকুৱা নহয় যে 3-4 মিনিট অভ্যাসৰ পাছত মানিব বা একাপ্ৰতাৰ সলনি অস্থিৰতাৰ পাছত একাপ্ৰ হ’ব, ইয়াক কি বুলি কোৱা হ’ব? অধিকাৰী বুলি কোৱা হ’বনে? গতিকে এনেকৈ পৰীক্ষা কৰা কিয়নো প্ৰথমৰ পৰাই শুনাইছোঁ যে অন্তিম সময়ৰ অন্তিম ফলাফলৰ সময়ত এক চেকেন্ডৰ প্ৰশ্ন এটাই হ’ব। এই সূক্ষ্ম শক্তিসমূহৰ অধিকাৰী হোৱাৰ অভ্যাস যদি নাথাকে অৰ্থাৎ তোমালোকৰ মন তোমালোক ৰজাৰ আদেশ এক চেকেন্ডৰ সলনি তিনি চেকেন্ডত মানে তেন্তে ৰাজ্য অধিকাৰী বুলি কোৱা হ’বনে? নতুবা এক চেকেন্ডৰ অন্তিম কাকতত উত্তীৰ্ণ হ’বানে? কিমান নম্বৰ পাৰা?

সেইদৰে বুদ্ধি অৰ্থাৎ নিৰ্ণয় শক্তিৰ ওপৰত অধিকাৰ থাকক অৰ্থাৎ যি সময়ত যি পৰিস্থিতি সেই অনুসৰি, সেই মুহূৰ্ততে নিৰ্ণয় কৰা - ইয়াক কোৱা হ’ব বুদ্ধিৰ ওপৰত অধিকাৰ। এনেকুৱা নহয় যে পৰিস্থিতি বা সময় পাৰ হৈ যাব আৰু তাৰপাছত নিৰ্ণয় ল’বা যে এইটো হ’ব নালাগিছিল, যদি এইটো নিৰ্ণয় ল’লোহেঁতেন তেন্তে বহুত ভাল হ’লহেঁতেন। গতিকে সময়ত আৰু যথার্থ নিৰ্ণয় লোৱা - এইটো ৰাজ্য অধিকাৰী আত্মাৰ লক্ষণ। গতিকে পৰীক্ষা কৰা যে গোটেই দিন ৰাজ্য অধিকাৰী অৰ্থাৎ এই সূক্ষ্ম শক্তিসমূহকো আদেশ অনুসৰি চলাওঁতা কিমানলৈকে হৈ থাকিলো? নিতৌ নিজৰ কৰ্মচাৰীসকলৰ দৰবাৰ লগোৱা। পৰীক্ষা কৰা যে স্থূল কৰ্মেন্দ্ৰিয় বা সূক্ষ্ম শক্তিসমূহ - এই কৰ্মচাৰীসকল নিয়ন্ত্ৰণত থাকিল নে নাথাকিল? এতিয়াৰ পৰাই ৰাজ্য অধিকাৰী হোৱাৰ সংস্কাৰে অনেক জন্মৰ বাবে ৰাজ্য অধিকাৰী কৰি তুলিব। বুজিলা? এইদৰে সংস্কাৰে কেতিয়াবা প্ৰৱণতাতো নকৰে? আদি, অনাদি, সংস্কাৰ; অনাদি শুদ্ধ, স্বেৰ্ণ পাৱন সংস্কাৰ হয়, সৰ্বগুণ স্বৰূপ সংস্কাৰ হয়, আদি দেৱ আত্মাৰ ৰাজ্য অধিকাৰীবোধৰ সংস্কাৰ সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপৰ সংস্কাৰ হয়, সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণৰ স্বাভাৱিক সংস্কাৰ হয়। তেন্তে সংস্কাৰ শক্তিৰ ওপৰত ৰাজ্য অধিকাৰী অৰ্থাৎ সদায় অনাদি আদি সংস্কাৰ প্ৰকট হওঁক। স্বাভাৱিক সংস্কাৰ হওঁক। মধ্য অৰ্থাৎ দ্বাপৰৰ পৰা প্ৰৱেশ হোৱা সংস্কাৰে নিজৰ ফালে যাতে আকষিত নকৰে। সংস্কাৰৰ বশীভূত হৈ যাতে দুৰ্বল হৈ নপৰা। যিদৰে কোৱা নহয় যে মোৰ পুৰণা সংস্কাৰ। বাস্তৱত অনাদি আৰু আদি সংস্কাৰহে পুৰণা হয়। এয়াতো মধ্য, দ্বাপৰৰ পৰা অহা সংস্কাৰ। তেন্তে পুৰণা সংস্কাৰ আদিৰ হ’ল নে মধ্যৰ হ’ল? কোনো হদৰ আৰ্ক্ষণৰ সংস্কাৰে যদি আকষিত কৰে তেন্তে সংস্কাৰৰ ওপৰত ৰাজ্য অধিকাৰী বুলি ক’বনে? ৰাজ্যৰ ভিতৰত

এটা শক্তিত বা এগৰাকী কৰ্মচাৰী “কৰ্মেম্বিয়”ও যদি আদেশ মতে নচলে তেন্তে তেওঁক সম্পূৰ্ণ ৰাজ্য অধিকাৰী বুলি ক’বনে? তোমালোক সকলো সন্তানে প্ৰত্যাশ্বান জনোৱা যে আমি এক ৰাজ্য, এক ধৰ্ম, একমত স্থাপন কৰোঁতা হওঁ। এনেকৈ সকলো বৰহমাকুমাৰ কুমাৰীয়ে প্ৰত্যাশ্বান জনোৱা নহয়; তেন্তে সেয়া কেতিয়া স্থাপন হ’ব? ভৱিষ্যতে স্থাপন হ’বনে? স্থাপনাৰ নিমিত্ত কোন? বৰহমা নে বিশু? বৰহমাৰ দ্বাৰা স্থাপনা হয় নহয় জানো। য’ত বৰহমা আছে তেন্তে বৰহমাণো লগত আছেই। বৰহমাৰ দ্বাৰা অৰ্থাৎ বৰহমাণসকলৰ দ্বাৰা স্থাপনা, সেয়া কেতিয়া হ’ব? সংগমত নে সত্ৰয়ুগত? তাততো প্ৰতিপালন হ’ব নহয় জানো। বৰহমা বা বৰহমাণসকলৰ দ্বাৰা স্থাপনা, এয়া এতিয়া হ’ব। তেন্তে প্ৰথমে নিজৰ ৰাজ্যত চোৱা যে এক ৰাজ্য, এক ধৰ্ম, (ধাৰণা), একমত আছেনে? যদি এটা কৰ্মেম্বিয়ো মায়াৰ অন্য মতত আছে তেন্তে এক ৰাজ্য, একমত বুলি কোৱা নহ’ব। গতিকে প্ৰথমে পৰীক্ষা কৰা যে এক ৰাজ্য, এক ধৰ্ম, নিজৰ ৰাজ্যত স্থাপন কৰিছানে নে কেতিয়াবা মায়া সিংহাসনত বহি যায়, কেতিয়াবা তোমালোক বহা? প্ৰত্যাশ্বানক বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিছা নে নাই - এইটো পৰীক্ষা কৰা। তোমালোকে বিচৰা অনাদি সংস্কাৰ আৰু প্ৰকট হৈ যায় মধ্যৰ সংস্কাৰ, তেন্তে এয়া অধিকাৰীবোধ নহ’ল নহয়।

তেন্তে ৰাজস্বাধি অৰ্থাৎ সকলোৰে ৰাজ্য অধিকাৰী। ৰাজ্য অধিকাৰী সদায় আৰু সহজে তেতিয়া হ’ব যেতিয়া স্বাধি অৰ্থাৎ বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিৰ অভ্যাসী হ’ব। বৈৰাগ্য অৰ্থাৎ আসক্তিত নাই। সদায় পিতাৰ স্নেহী। এই স্নেহবোধেই উপৰাম (অনাসক্ত) কৰি তোলে। পিতাৰ স্নেহী হৈ, উপৰাম হৈ কাৰ্যত অহা - ইয়াক কোৱা হয় বেহদৰ বৈৰাগী। পিতাৰ স্নেহী নহ’লে উপৰামো হ’ব নোৱাৰে, আসক্তিত আহি যাব। পিতাৰ স্নেহী অন্য কোনো ব্যক্তি বা বৈভৱৰ স্নেহী হ’ব নোৱাৰে। তেওঁ সদায় আকৰ্ষণৰ পৰা নিলগত অৰ্থাৎ উপৰাম হ’ব। ইয়াক কোৱা হয় নিৰ্লেপ স্থিতি। কোনো হদৰ আকৰ্ষণত প্ৰভাৱিত হওঁতা নহয়। ৰচনা বা সাধনৰ পৰা নিৰ্লেপ হৈ কাৰ্যত আহিব। এনেকুৱা বেহদৰ বৈৰাগী, প্ৰকৃত ৰাজস্বাধি হৈছানে? এনেকৈ নাভাবিবা যে কেৱল এটা বা দুটা দুৰ্বলতা আছে, কেৱল এটা সূক্ষ্ম শক্তিত বা কৰ্মেম্বিয়ৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ কম, বাকী সকলো থাকে আছে। কিন্তু য’ত এটাও দুৰ্বলতা আছে, তেন্তে সেয়া হৈছে মায়াৰ দ্বাৰ। দ্বাৰ সৰুৱেই হওঁক বা ডাঙৰেই হওঁক কিন্তু দ্বাৰতো দ্বাৰেই নহয় জানো। যদি দ্বাৰ খোলা থাকি যায় তেন্তে মায়াজিৎ, জগতজিৎ কেনেকৈ হ’ব?

এফালে এক ৰাজ্য, এক ধৰ্মৰ সোণালী সৃষ্টিৰ আহ্বান কৰি আছা আৰু লগতে দুৰ্বলতা অৰ্থাৎ মায়াৰো আহ্বান কৰি আছা তেন্তে ফলাফল কি হ’ব? দোধোৰ-মোধোৰ হৈ থাকি যাব। সেইবাবে ইয়াক সৰু কথা বুলি নাভাবিবা। সময় বাকী আছে, কৰি ল’ম। আনৰো বহুত কিছু আছে, মোৰতো কেৱল এটাই কথা আছে। আনক চাই চাই নিজেই থাকি নাযাব। এনেকৈ কোৱা হৈছে যে “বৰহমা পিতাক চোৱা”, “পিতাক অনুসৰণ কৰা”। সকলোৰে সহযোগী, স্নেহী নিশ্চয় হোৱা, গুণস্বাহী নিশ্চয় হোৱা কিন্তু পিতাক অনুসৰণ কৰা। বৰহমা পিতাৰ অন্তিম স্থিতি ৰাজস্বাধিৰ দেখিলা, সন্তানসকলৰ ইমান স্নেহী হোৱা সৎস্ববও, সন্তুখত দেখিও উপৰামবোধেই দেখা গ’ল নহয় জানো। বেহদৰ বৈৰাগ্য - এইটোৱে স্থিতি কাৰ্য-ব্যৱহাৰত দেখিলা। কৰ্মভোগ থকা সৎস্ববও কৰ্মেম্বিয়ৰ ওপৰত অধিকাৰী হৈ অৰ্থাৎ ৰাজস্বাধি হৈ সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ অনুভৱ কৰালে। সেইবাবে কয় - পিতাক অনুসৰণ কৰা। গতিকে নিজৰ ৰাজ্য অধিকাৰীসকলক, ৰাজ্যৰ কৰ্মকৰ্তাসকলক সদায় চাব লাগে। ৰাজ্যৰ কোনো কৰ্মকৰ্তাই ক’ববাত যাতে প্ৰবঞ্চনা নকৰে। বুজিলা? বাৰু।

আজি ভিন্ন ভিন্ন স্থানৰ পৰা এটা স্থানত আহি উপস্থিত হ’ল। ইয়াকেই নদী আৰু সাগৰৰ মেলা বুলি কোৱা হয়। মেলাত মিলনো উদযাপন কৰে আৰু বস্তুও পোৱা যায় গতিকে সকলো মেলাত আহি উপস্থিত হৈছা। নতুন সন্তানসকলৰ চিজনৰ এয়া অন্তিম দল। পুৰণাসকলেও নতুনসকলৰ সৈতে সুযোগ পাই গ’ল। প্ৰকৃতিয়েও এতিয়ালৈকে স্নেহেৰে সহযোগ দি আছে। কিন্তু ইয়াৰ সুবিধা নল’বা। নহ’লে প্ৰকৃতিও বুখিমান হয়। বাৰু।

চাৰিওফালৰ সৰ্বদা ৰাজস্বাধি সন্তানসকলক, সদায় নিজৰ ওপৰৰ ৰাজ্য কৰোঁতা, সদায় বিজয়ী হৈ নিবিঘনভাৱে ৰাজ্যৰ কাম-কাজ চলাওঁতা ৰাজ্য অধিকাৰী সন্তানসকলক, সদায় বেহদৰ বৈৰাগ্য বৃত্তিত থাকোঁতা সকলো স্বামিকুমাৰ, কুমাৰীসকলক, সদায় পিতাৰ স্নেহী হৈ, উপৰাম হৈ কাৰ্য কৰোঁতা উপৰাম আৰু স্নেহী সন্তানসকলক, সদায় বৰহমা পিতাক অনুসৰণ কৰোঁতা বিশ্বাসী সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

দলসমূহৰ সৈতে অব্যক্ত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

1) অনেকবাৰৰ বিজয়ী আত্মা হোৱা, এনেকৈ অনুভৱ কৰানে? বিজয়ী হোৱাতো কঠিন লাগে নে সহজ? কিয়নো যিটো কথা সহজ হয় সেইটো সদায় হ’ব পাৰে, কঠিন কথা সদায় নহয়। যিটো কাৰ্য অনেকবাৰ কৰা হয়, সেইটো আপোনাআপুনি সহজ হৈ যায়। কেতিয়াবা কোনো নতুন কাম কৰিলে তেতিয়া প্ৰথমতে কঠিন লাগে, কিন্তু যেতিয়া কৰা যায় তেতিয়া সেইটো কঠিন কামেই সহজ লাগে। গতিকে তোমালোক সকলো এবাৰৰ বিজয়ী নোহোৱা, অনেকবাৰৰ বিজয়ী হোৱা। অনেকবাৰৰ বিজয়ী অৰ্থাৎ সদায় সহজে বিজয়ৰ অনুভৱ কৰোঁতা। যিসকল সহজ বিজয়ী হয় তেওঁলোকৰ খোজে প্ৰতি এনেকুৱাই অনুভৱ হয় যে এই সকলো কাৰ্য হৈয়েই আছে, প্ৰতিটো খোজত বিজয় হৈয়েই আছে। হ’বনে নহয় - এইটো সংকল্পও উদয় হ’ব নোৱাৰে। যেতিয়া নিশ্চয় থাকে যে অনেকবাৰৰ বিজয়ী হওঁ তেন্তে হ’ব নে নহ’ব - এইটো সংকল্পও উদয় হ’ব

নোৱাৰে। যিহেতু নিশ্চয় আছে যে অনেকবাৰৰ বিজয়ী হওঁ তেন্তে হ'ব নে নহ'ব – এইটো প্ৰশ্ন নাই। নিশ্চয়ৰ লক্ষণ হ'ল নিচা আৰু নিচাৰ লক্ষণ হৈছে আনন্দ। যাৰ নিচা থাকিব তেওঁ সদায় আনন্দিত হৈ থাকিব। হৃদৰ বিজয়তো কিমান আনন্দিত হয়। যেতিয়াই ক'ৰবাত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰে তেতিয়া বাস্তু নবজাই জানো। গতিকে যাৰ নিশ্চয় আৰু নিচা আছে তেওঁলোক নিশ্চয় আনন্দিত হ'ব। তেওঁলোক সদায় আনন্দত নাচি থাকিব। শৰীৰেৰেতো কোনোবাই নাচিব পাৰে কোনোবাই নোৱাৰে। কিন্তু মনেৰে আনন্দত নচা – এনেকৈতো বিচনাত পৰি থকা ৰোগীয়েও নাচিব পাৰে। যিয়ে নহওঁক এই নচাতো সকলোৰে বাবে সহজ কিয়নো বিজয়ী হোৱা অৰ্থাৎ স্বতঃ আনন্দৰ বাস্তু বাজি উঠা। যেতিয়া বাস্তু বাজে তেতিয়া ভৰি স্বতঃ লৰচৰ কৰে। যিয়ে নাচিব নাজানেও, তেৱোঁ বহি বহি নাচি থাকিব। ভৰি লৰচৰ কৰিব, কান্ধ লৰাব। গতিকে তোমালোক সকলো অনেকবাৰৰ বিজয়ী হোৱা – এইটো আনন্দতে সদায় আগবাঢ়ি যোৱা। জগতত সকলোৰে আৱশ্যকতাই হ'ল আনন্দৰ। যদিওবা সকলো প্ৰাপ্তি হৈছে কিন্তু আনন্দ প্ৰাপ্তি হোৱা নাই। গতিকে জগতক যি অবিনাশী আনন্দৰ আৱশ্যকতা আছে, সেই আনন্দ সদায় বিলাই থকা।

2) নিজকে ভাগ্যৱান বুলি ভাবি প্ৰতিটো খোজত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ অনুভৱ কৰানে? কিয়নো এই সময়ত পিতা ভাগ্যবিধাতা হৈ ভাগ্য প্ৰদান কৰিবৰ বাবে আহিছে। ভাগ্যবিধাতাই ভাগ্য বিলাই আছে। বিলোৱাৰ সময়ত যিয়ে যিমান ল'ব বিচাৰে সিমান ল'ব পাৰে। সকলোৰে অধিকাৰ আছে। যিয়ে লোৱা, যিমান লোৱা। গতিকে এনেকুৱা সময়ত কিমান ভাগ্য গঢ়িছা, এইটো পৰীক্ষা কৰা কিয়নো এতিয়া নহ'লে আকৌ কেতিয়াও নহ'ব সেয়েহে প্ৰতিটো খোজত ভাগ্যৰ ৰেখা অঁকাৰ কলম পিতাই সকলো সন্তানক দিছে। কলম হাতত আছে আৰু মুক্ত মনে যিমান ৰেখা আঁকিব খোজা আঁকিব পাৰা। কিমান বঢ়িয়া সুযোগ! তেন্তে সদায় এই ভাগ্যৱান সময়ৰ মহৎবক জানি জমা কৰা নহয়? এনেকুৱা যাতে নহয় যে বিচাৰিছিলোঁতো বহুত কিন্তু কৰিব নোৱাৰিলোঁ, কৰিবলগীয়াতো বহুত আছিল কিন্তু ইমানেই কৰিলোঁ। নিজৰ প্ৰতি এই আপত্তি যাতে থাকি নাযায়। বুজিলা? তেন্তে সদায় ভাগ্যৰেখা শ্ৰেষ্ঠ কৰি যোৱা আৰু আনকো এই শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ পৰিচয় দি গৈ থকা। “বাঃ মোৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য!” এয়াই আনন্দৰ গীত সদায় গাই থকা।

3. সদায় নিজক স্বৰ্দেশন-চক্ৰধাৰী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? স্বৰ্দেশন-চক্ৰৰ অৰ্থাৎ সদায় মায়াৰ অনেক চক্ৰৰ পৰা ৰক্ষা কৰোঁতা। স্বৰ্দেশন-চক্ৰই সদাকালৰ কাৰণে চক্ৰৱৰ্তী ৰাজ্য-ভাগ্যৰ অধিকাৰী কৰি তোলে। এই স্বৰ্দেশন-চক্ৰৰ জ্ঞান এই সংগমযুগতেই প্ৰাপ্ত হয়। বৰাহমণ আত্মা হোৱা, সেইবাবে স্বৰ্দেশন-চক্ৰধাৰী হোৱা। বৰাহমণৰ সদায় টিকনি দেখুৱায়। টিকনি অৰ্থাৎ উচ্চ। বৰাহমণ অৰ্থাৎ সদায় শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰোঁতা, বৰাহমণ অৰ্থাৎ সদায় শ্ৰেষ্ঠ ধৰ্মত (ধাৰণাত) থাকোঁতা – এনেকুৱা বৰাহমণ হোৱা নহয়? নামধাৰী বৰাহমণ নহয়, কাম কৰোঁতা বৰাহমণ কিয়নো বৰাহমণৰ এতিয়াও অন্তিমতো কিমান নাম আছে। তোমালোক সঁচা বৰাহমণসকলৰেই এই স্মাৰক এতিয়ালৈকে চলি আছে। কোনো শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম হ'লে তেতিয়া বৰাহমণকহে মাতিব কিয়নো বৰাহমণেই ইমান শ্ৰেষ্ঠ হয়। তেন্তে কোনটো সময়ত ইমান শ্ৰেষ্ঠ হ'লা? এতিয়া হৈছা, সেয়েহে এতিয়াও শ্ৰেষ্ঠ কাৰ্যৰ স্মাৰক চলি আহি আছে। প্ৰতিটো সংকল্প, প্ৰতিটো বচন, প্ৰতিটো কৰ্ম শ্ৰেষ্ঠ কৰোঁতা, এনেকুৱা স্বৰ্দেশন-চক্ৰধাৰী শ্ৰেষ্ঠ বৰাহমণ হোৱা – সদায় এইটো স্মৃতিত থাকিবা। ভাল বাৰু।

বৰদান: নিজৰ পূজনক স্মৃতি ৰাখি প্ৰতিটো কৰ্ম পূজনীয় কৰি তোলাঁতা পৰমপূজ্য হোৱা
তোমালোক সন্তানসকলৰ সকলো শক্তিৰ পূজন দেৱী-দেৱতাৰ ৰূপত হয়। সূৰ্য দেৱতা, বায়ু দেৱতা, ধৰণী দেৱী....
সেইদৰে নিভয়তাৰ শক্তিৰ পূজন কালী দেৱীৰ ৰূপত, সন্মুখীন হোৱাৰ শক্তিৰ পূজন দুৰ্গাৰ ৰূপত হয়। সন্তুষ্ট হৈ থকাৰ আৰু
সন্তুষ্ট কৰাৰ শক্তিৰ পূজন সন্তোষী মাতাৰ ৰূপত হয়। বায়ুৰ সমান পাতল হোৱাৰ শক্তিৰ পূজন পৰনপুত্ৰৰ ৰূপত হয়।
গতিকে নিজৰ এই পূজন স্মৃতিত ৰাখি সকলো কৰ্ম পূজনীয় কৰি তোলা তেতিয়া পৰমপূজ্য হ'বগৈ।

স্লেগান: জীৱনত সন্তুষ্টি আৰু সৰলতাৰ সন্তুলন ৰখাটোৱেই সকলোতকৈ শ্ৰেষ্ঠ বিশেষত্ব।

!! ওঁম্ শান্তি !!